

[A. C. Normann.]

dre, hvis der havde været en smidigere forbindelse over til de stærkest beskæftigede fag. Her falder også alle parter berettigede interesse sammen, såvidt jeg kan se.

Men væsentligst er vel det etiske hensyn i den forbindelse. Det føles og må føles som en krænkelse, at de unge ikke frit kan vælge det fag, de gerne vil vie deres livsgerning, såfremt der er plads i det fag, de ønsker at komme ind i. Det er ikke sjældent, ja, i visse fag er det hyppigt, at forældre, der henvender sig til en mester for at få deres dreng i lære, får det svar, at mesteren egentlig gerne ville antage ham, men ikke må for fagforeningen. Man kan heroverfor indvende, at dette ikke er den formelle sandhed, men det er til gengæld den reelle, og i alt fald skulle dette næsten standardiserede svar, der skaber forbitrelse mod fagforeningerne i vide kredse, vel også være ubehageligt for socialdemokratiet.

Det er altså vor principielle opfattelse, at friheden til at vælge livsgerning må omfatte alle, der vil lære et fag, ligesom tilfældet er med hensyn til adgangen til højere skoler og læreanstalter, hvor adgangen forøvrigt ikke alene er fri, men hvor det offentlige fortsætter med at give store tilskud til uddannelse på områder og i perioder, hvor behovet for tilgang samfundsmæssigt set forlængst er dækket. Det er vel også ræsonnementer af denne art, der har foranlediget, at regeringen ikke direkte afviser tanken om det værn for erhvervsfriheden, som vi tror man nu skal indsætte i loven, selvom jeg synes, at den socialdemokratiske ordførers bemærkninger på dette område var mine synspunkter lidt fjernere, end jeg havde håbet de ville være. Vort medlem af kommissionen, forhenværende landstingsmand Axel Christensen, har på det radikale venstres vegne draget dette synspunkt frem i kommissionen.

Jeg vil da gerne slutte med at udtale en tak til den højtærede økonomi- og arbejdsminister, fordi han er i gang med — jeg siger dette i forbindelse med bemærkningerne om adgangsbegrænsningerne — tilsyneladende aktivt og effektivt at gøre en indsats for, at det offentlige som arbejdsgiver ansætter flere lærlinge på sine værksteder og kontorer og arbejdspladser, og også for de

instrukser, han i så henseende har givet arbejdsmarkedskommissionen.

Ingmar Wagner: Det er ofte blevet sagt, at den unge generation ikke interesserer sig for det, der foregår her i folketinget. Jeg tror ikke, det gælder i dette tilfælde. Jeg tror tværtimod, at lærlingeforslaget er ventet med spænding af titusinder af unge og naturligvis først og fremmest dem, der er i lære, og at diskussionerne i dag går livligt ude omkring på arbejdspladser, i lærlingeforeninger og på de tekniske aftenskoler. Jeg tror i alt fald ikke, at dette lovforslag vil få en upåagtet gang gennem folketinget. Ungdommen skal nok følge med.

Det er vist ikke for stærkt sagt, at efter ministerens fremsættelse af dette nye forslag til lærlingelov har der bredt sig en vis skuffelse blandt lærling ungdommen. Den havde ganske afgjort ventet sig noget andet, noget bedre. Den havde ventet en langt hurtigere gennemførelse af sit vigtigste krav, af dagskolen. Naturligvis er der forbedringer i det fremsatte lovforslag, men de er meget beskedne. Jeg kunne næsten sige, at ånden i dette lovforslag er, at vi må for Guds skyld ikke skræmme mestrene. De skal til stadighed have lov til at få sig en god fortjeneste på at uddanne unge til fagarbejdere. I denne sammenhæng tages oven i købet de store årgange med ind i billedet. Disse store årgange bruges efterhånden til meget. Nu skal lærlingeloven altså ikke radikalt ændres, for så er der ikke mulighed for — på grund af at mestrene så vil være uvillige — at få flere unge ind på arbejdspladserne.

Det er efter kommunisternes opfattelse at vende op og ned på tingene. For overhovedet at få flere unge ind på virksomhederne er det nødvendigt, at der sker forbedringer, at dagskolen gennemføres, at læretiden nedsættes, at der gennemføres en bedre ferieordning, og at i lighed med de krav, arbejderne stiller i denne overenskomstssituation, også arbejdstiden nedsættes for lærlinge. Det er det, der er brug for, og på denne måde vil der være mulighed for at få plads for ungdommen.

Det er i grunden helt fantastisk, at de store årgange skal skabe ikke alene uro, men direkte jammer blandt arbejdsgiverne og også hos lovgivningsmagten. Vi fik i går